

Column Annette Nobuntu Mul

Founder Ubuntu Society,
voorzitter Stichting Ubuntu Nederland.
www.ubuntusociety.nl

Talent

We deden in de auto altijd een taalspelletje. Mijn zootje van toentertijd vijf jaar oud en ik. Enerzijds om de tijd van stilzitten voor een klein jochie te doden, anderzijds om hem te helpen zijn verwondering, gedachten en niet begrijpen van taallogica (in zijn hoofdje) te ordenen. En omdat we er samen zoveel lol om hadden.

‘Mama, ik denk dat het *rondtonde* moet zijn?’ Hij zei het stellig en was ervan overtuigd dat rotonde onjuist was. Fout, goed, logisch of onlogisch? Het is maar door welke bril je kijkt, waar je het licht op laat schijnen. Over licht gesproken: ‘Waarom is het lantaarnpaal en geen *lamp-taarnpaal*?’ We waren de straat nog niet uit of hij had weer een woord te pakken. Ik glimlachte om mijn kind, ik lachte hem toe. En hij op zijn beurt voelde dat als een natuurlijke aanmoediging, een grenzeloze stimulans om (on)logische woorden te blijven zoeken.

Ook jaren later bleven we onze woordspelletjes spelen: ‘Waarom hebben we geen Nederlandse woorden voor *überhaupt* en *sowieso*?’ En ‘is het woord ‘volledig’ niet een tegenstelling in één woord?’

Ik genoot en geniet van zijn taaltalent. Of is het *taalent*? Als executive- en organisatiecoach vertoef ik dagelijks in het oerwoud van competentie management, verbeterplannen, innerlijke drijfveren, talentontwikkelingsprogramma’s, transitie enzovoorts. Er wordt wat af gestimuleerd en ontplooid. Met de piramide van Maslow

als een soort ‘bijbel voor autonomie’ in de hand: de zelfontplooiing lijkt het hoogste goed.

Ook in de domeinen onderwijs en zorg zien we in de kern telkens die eenzijdige ‘automane’ en gefragmenteerde tendens: het stimuleren van zelfredzaamheid én voor iedere kwaal een specialist. Binnen de geïnstitutionaliseerde instellingen vieren individuele POP’s (persoonlijke ontwikkelingsplannen) hoogtij en zelfsturende teams eindigen vaak in alleen sturende teams. Maar een onderliggend maatschappelijk vraagstuk is: is recht op zorg een individueel recht of is het een morele plicht om voor elkaar te zorgen?

Een grote bakermat voor talentontwikkeling voor ieder kind ligt natuurlijk in het onderwijs: ‘Education is the most powerful weapon to change the world’. Ik ben zeer onder de indruk van de visie en missie van het Montessorionderwijs: ‘Help mij het zelf te doen’, waarbij het uitgangspunt is dat ieder kind een natuurlijke drang heeft om zichzelf te ontplooiën. Prachtig. En toch mis ik ook hier het grotere verhaal: waarom en waarheen met al die ontplooid talentjes?

Menswetenschappers, voornamelijk in de sociobiologie en psychologie concluderen dat de mens twee fundamentele basisbehoeften heeft: *belonging and meaning*. Dus zou misschien de vraag na al die autonome erkenningen van talentontwikkeling en zelfontplooiing kunnen rijzen: ‘Aan wat voor een wereld willen én moeten wij betekenis geven?’

Ik denk aan een wereld waarin de talent- en zelfontplooiingspiramide van Maslow niet eindigt op de top van een berg, maar openbarst als een vulkaan. Waarom? Omdat we zo al onze en andermans talenten bundelen en inzetten voor een inclusieve samenleving en duurzame aarde. Juist voor alle toekomstige kinderen van vijf met veel ‘taalent’. ●

‘Waarom en
waarheen met al die
ontplooide **talentjes**?’